

Ódák és napok
Odes and Days

XV. óda
XV

A Vezeklés Napján napnyugtától napnyugtáig
böjtöl a test, hogy a lélek jóvátegye
bűneit az istenség előtt.

Lelkem halványuló zsidó nyolcadrészébe
a megtisztító felföldi szél
szétszagató büntudatot és dühöt sodor.

Minden csak túlélés és megújulás.
A zúgó szél ördögi hangjai
bátorítanak és hízelegnek nekem.

Felsorakozik előttem
a múlt tarka egyvelege;
bizonytalan és makacs őseim

frankensteini gépezete,
kik magától a Teremtőtől
kérnek elismertetést.

Nyírott fejű, vaksi Sámsonok,
sivatagi városokban szívóssá edzett
Hágárok jajgatására ledől a történelem fala.

Halandó lényemnek ez a nyolcada
félretolja a lármás és dallamtalan
többi hét részt.

A bennem lakó zsidó egész valóm
büszkesége, ő adja
a dávidi harmóniát és hevességet

az életre szóló dalnak
a látszólag laza beszédminták között,
a drágakőnek az agyagfoglalatban.

A bennem lakó zsidó megelégedett azzal,
hogy egy családnév kezdete és vége legyen,
gyermektelenül, de dalok uraként.

A többieket szeretném felkutatni,
a homályba vesző kereskedőket és hivatalnokokat,
a feleségeket és anyákat.

Angol, francia, amerikai
és valószínűleg afro-ázsiai csoportokból
származnak ezek a bonyolult emlékek.

Egy bevándorló Chichesterből –
néhány paraszt a széles Auvergne mellől?
És néhány ideges új-angliai?

Lakhelyük neve nem maradt fenn;
nincsenek számlák, elismervények, se bibliai
utalás, se más írásos és szóbeli emlék nem őrzi őket.

Még eredetük is bizonytalan.
Honnan mentek Chichesterbe és Salzburgba?
Hogyan sodródtak a jelen feledése felé?

A szél bemocskolja és megtisztítja,
korholja a poros földet. Szirmokat szaggat le,
halott leveleket és ágakat dobál

a gyepre, hogy majd összegyűjtsük
és elégezzük, miként éveim is, e szent napon
megtisztulnak a múlttól és feláldozásra kerülnek.

Törzsi nyolcad-testvéreimmel,
kik egy éjt s napot böjtölnek,
megújul majd a szövetség,

s újra eltölti őket a hit mannája.
De hogy néma részeimmel is megbékéljek,
hangosnak és jelentőségteljesnek kell lennem;

újra kell értékelnem az ősi földet
itt, a legrégebb ország peremén,
és egy pillanatra kibékíteni

az ellentétes érzelmeket
a milliárd nyomorult, elnyomott
lényel szemben,

kik emberként élnek és mozognak
a nyüzsgő föld petyhüdt, csúszkáló bőrén.
Ők vannak, én vagyok. Együtt vagyunk

az estében, az istenek éjének és napjának
határán, mikor minden összegyűlik
és kaotikus változásban olvad össze

kezdet és vég, együtt és külön, mindenkinek.
Az öntudatos kézművesnek
meg kell tanulnia egynek lenni a sokasággal –

nem lealacsonyítani az élet nyomorúságát,
hanem segíteni, hogy fölemelkedjenek
a tudatos emberi egység szintjére.

De először ünnepélyesen
meg kell tisztulnom a szél és eső által,
megtisztítani szándékaimat

és alázatosan elfogadni
a szívet és lelket védő
korlátokat és feltételeket.

A tökéletes élet vagy művészet
a zseni kiváltsága;
a pusztá tehetségnek nincs könnyű választása.

Könyveket és gyermekeket gyárt,
mert muszáj neki. A többi véletlen.
Korunk eltompult hangjai

szakadár, átlagos, érzéki szavakkal
értelmezik Bábelt, nyelveken
szólnak, s én is velük

együtt a kétségben, alig tudva valamit
őseimről és küldetésemről,
egymás elé rakom lábaimat,

egyik kezemet ösztönösen kinyújtom
a magas művészet letéteményesei felé,
magamhoz szorítva tehetségem,

és állandó kétértelműségben
értelmezem az emberek világát,
számtalan hasonló társammal.

Egy éj s egy nap elég a megméretésre –
mind bűnösök, mind ártatlanok, mert
mind összetettek vagyunk az istenek előtt.

Turczi István fordítása